

عنوان مقاله:

خوانش پدیدارشناسانه هانری استیرلن از مساجد جامع در بافت شهری اصفهان

محل انتشار:

چهارمین کنفرانس ملی شهرسازی و معماری دانش بنیان (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

محراب اردبانی - دانشجوی دکتری معماری، گروه معماری، واحد علوم و تحقیقات، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران

نیر طهوری - استادیار، گروه هنر، واحد علوم و تحقیقات، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران

آزاده شاهچراغی - دانشیار، گروه معماری، واحد علوم و تحقیقات، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

شناخت هنر و معماری اسلامی از منظر پدیدارشناسی مبتنی بر حقایق عرفانی و الوهی، فرا زمان و فرامکان و یا ازلی و ابدی است؛ به طوری که این اندیشه ها در همه عرصه های تمدن و فرهنگ و در همه دوران ها قابلیت صدق دارد. هانری استیرلن از جمله پژوهشگانی است بر اساس شیوه ی پدیدارشناسی مبتنی بر آموزه های هایدگر با نگاهی معناشناسانه و فراتاریخی به دنبال یافتن نسبت میان آثار اسلامی با حقایق ازلی و ابدی است. وی هنر و معماری اسلامی را برگرفته از جوهر و تعالیم اسلام در نظر می گیرد و مولفه دینی را عامل شکل گیری بنای مسجد، و بیشتر عناصر آن را واجد ماهیت نمادین و ازلی می داند. پژوهش حاضر که به شیوه توصیفی-تحلیلی تدوین یافته است، در پی پاسخ به این سوال است که استیرلن عناصر شناختی بنای مساجد جامع اصفهان را از دیدگاه پدیدارشناسی چگونه مورد خوانش قرار می دهد؟ یافته های پژوهش نشان می دهد که استیرلن با استناد به آیات قرآن مجید منشا و سرچشمه وجوه سمبلیک و نمادین بیشتر اجزای کالبدی مسجد را عالم ملکوت می داند و عقیده دارد مسجد به همراه اجزاء و عناصر تشکیل دهنده آن تصویری نمادین از باغ بهشتی است که قرآن به مومنان وعده داده است.

کلمات کلیدی:

پدیدارشناسی، هانری استیرلن، مساجد جامع اصفهان، عناصر شناختی مسجد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1798028>

